Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 154. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го ЛИПНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, JULY 12, 1980 No. 154. VOL. LXXXVII.

У Бостоні відзначать ТПН

Бостон, Масс. (В-УККА). — Тут у середу, 16-го липня ц.р., початок о годині 12-ій опівдні, перед Стейтовим Капітолем (Massachusetts State House) відбудеться спеціяльне віче для відзначення Тижня Поневолених Націй. Головним промовцем буде Едвард Кінг, предсідник Бостонської Фінансової Комісії й активний політичний діяч у Массачусетс. Запрошено також губернатора Едварда Кінга, щоб виголосив привіт. Крім того програма включатиме молитви, прочитання проклямацій і коротку драматизацію про поневолені народи. Управа Відділу УККА закликає громадянство до численної участи у вічі.

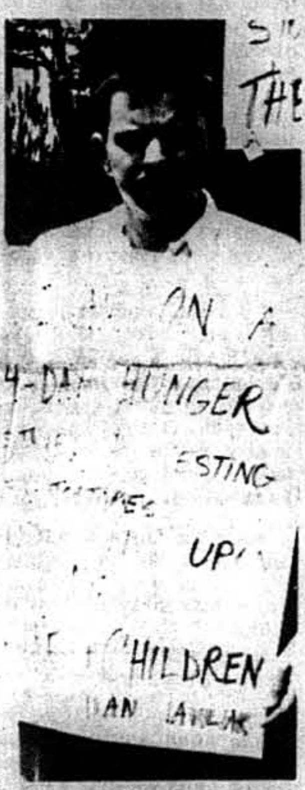
В неділю, 13-го липня, на розпорядження губернатора Гумберта Медейроса, будуть відмовлені молитви в намірені поневолених народів у католицьких церквах Архидієцезії. Молитви будуть також проведені в українських — католицьких і православних церквах.

8-го липня ц.р. губернатор Едвард Дж. Кінг видав проклямацію, проголошуючи тиждень від 13 до 19-го липня Тижнем Поневолених Націй у Массачусетс.

Цьогорічне відзначення ТПН в Бостоні підготовляє окремий комітет, до якого входять представники від Відділу УККА, Американської Національної Лотиської Ліги, Литовської Американської Ради, Литовської Громади, Комітету за Вільний Афганістан і Інформаційного Комітету про Кубу. Предсідником комітету є мгр Орест Щудляк, заступник голови Відділу УККА.

І. Явиляк відбув голодівку біля будівлі ОН

Ню Йорк, Н. Й. — Як уже інформовано, Іван Явиляк, на знак протесту проти знущання совєтської влади над його родиною та з метою, щоб отримати дозвіл на її в'їзд до ЗСА, згідно з постановами Гельсінкського договору, відбув голодівку від 8-го до 11-го липня, тут біля будівлі Об'єднаних Націй.

І. Явиляк під час голодівки біля ОН

Біля І. Явиляка були афіші зі світлинами його дітей — Оксани і Наталки, які зазнали особливо суворого переслідування від цієї пори, коли їхній батько отримав право політичного азилю у ЗСА.

У вівторок, 8-го липня на місце голодівки, на знак своєї підтримки І. Явилякові прибули дві молоді дівчини в товаристві членкиці Союзу Українок Америки, допомагаючи йому в роздачі летючок, як також інформуючи прохожих про долю його родини.

І. Явиляк вислав листа до д-ра Курта Вальдгайма, генерального секретаря ОН в справі його злуки з родиною. У цьому листі він зазначує, що він із розмислом не втаємничив свою родину про своє рішення більше не повертатися до Совєтського Союзу, щоб його родину за його вчинок не переслідувано.

У розмові з поодинокими українцями І. Явиляк висловив надію, що українська спільнота включиться в допомогову акцію в його справі та водночас просив надсилати листи до його дружини — на знак моральної підтримки. Від юнії тімстерів він отримав листа із заявою підтримки в його справі, і він вірить, що почерез цю сильну юнію „дещо можна буде зробити".

В Америці

З ДЕПАРТАМЕНТУ ЕНЕРҐЕТИКИ ЗСА повідомляють, що, не зважаючи на посилені пошуки за покладами нафтової ропи і чисельні пробні буріння, знахідок небагато і немає виглядів, щоб в найближчому майбутньому наступили зміни на краще. „На жаль, в часі, коли підносяться ціни на ропу, продукційні передбачування падають", — сказав старший економіст з Фундації для нафтових дослідів Лоренс Голдстін. Починаючи з 1973 року, продукції ропи в 48 стейтах падала річно на чотири відсотки. Продукція нафтових шибів на Алясці змінила той стан, але треба сподіватися, що незабаром знов загальна сума продукції нафти в ЗСА почне падати. Всетаки, не зважаючи на дотеперішні неуспіхи, нафтової компанії продовжують свої наполегливі розшуки за нафтовими покладами й робитимуть пробні буріння, де тільки буде надія, що вони можуть бути.

КОНҐРЕСМЕН ДЖОН АНДЕРСОН, ЯКИЙ старається здобути відповідну кількість підписів, щоб виступити у виборах, як третій незалежний кандидат на президента, зустрівся в Ізраїлі з лідерами опозиції, щоб вислухати їхні пляни про замирення на Близькому Сході у випадку, якщо вони прийдуть до влади. Крім того Андерсон вислухав багато скарг і претенсій жидівських лідерів до Уряду ЗСА за те, що він недостатньо гостро виступив проти резолюції в ОН, яка оспорює ізраїльське право на Єрусалим. У випадку Єрусалиму голоси урядових і опозиційних партій в Ізраїлі є однаковими.

БІЛЬШІСТЬ АМЕРИКАНСЬКИХ ВИБОРЦІВ уважають, що Демократична партія краще вестиме державними справами, хоч число тих, які в це вірять дуже зменшилось, — заявляють речники дослідчого інституту Ґаллупа. Переведені від 27 до 29-го червня опити показали, що 37 відсотків дорослих американців вважають демократів здібнішими на керівні державні пости, а 32 вважають республіканців більш надійними. Раніші подібні опитування, переведені в березні 1978 р. виказували, що 41 відсоток було за демократами, а 28 за республікнацями. На запитання, яка партія є більш здатна вести політику без війни, запитані поділились майже на половину: 32 відсотки голосували за демократів, а 30 за республіканців. І в цьому відношенні республіканці здобули відсотки, бо таке опитування в 1978 році давало їм тільки 25 відсотків.

Поглиблюється мілітарна співпраця Франції і Німеччини

Баден-Баден, Західня Німеччина. — Після розмов в Бонні, столиці Західньої Німеччини, президент Франції Валері Жіскар д'Естен в товаристві німецького канцлера Гельмута Шмідта відбув поїздку до провінції Баден-Вюртемберг, де стаціонують французькі військові частини, та взяв участь в мілітарній параді німецького ґарнізону в Баден-Баден.

В часі паради Президент і Прем'єр виголосили промови з підкресленням мілітарної співпраці тих обох країн. Президент Жіскар д'Естен з'ясував практичні наслідки його рішучої промови на бенкеті попереднього дня. „Моя присутність між вами поруч федерального канцлера є свідком тісної і дружної співпраці, яка розвинулась між нашими командуваннями і нашими арміями"-говорив він німецьким воякам які гостили в себе численних французьких товаришів зброї, що стаціонують у тій частині Німеччини.

„Ми не можемо протиставитися двом речам, які мусять іти разом — могутности Европи і її вірности Північно-Атлантійському Союзові. Ідея, що Европа може відігравати спеціяльну ролю у світових справах ще декілька років тому не була Німеччиною прийнята але тепер це сталося. Генерал Шарль де Ґоль і канцлер Конрад Аденавер невідхильно перерішили спільну долю наших націй".

У своїй відповіді президентові Франції Г. Шмідт, який промовляв французькою мовою, підкреслив, що 50,000 французьких вояків, які стаціонують у Західній Німеччині співґарантують, що „наша співпраця, наша приязнь принесе плоди не лише для французів і німців, але цілій Европі, світовому мирові і добробутові".

„Гості" в помешканні А.Сахарова

Москва. — Пресове аґенство Ройтерса інформує, що Єлена Боннер, дружина академіка Андрея Сахарова, якого, як відомо совєтська влада вивезла насильно з Москви до Ґорького, повернувшись передвчасно до помешкання, застала в ньому двох „гостей". Один з них нишпорив у паперах на бюрку Сахарова, а другий сидів без руху у спальні, ніби це він сидів у власному помешканні. Побачивши незнаних мужчин, Боннер почала кричати і вони обидва, через кімнату прибиральниці, яку надали Сахаровим органи КҐБ, втекли з помешкання.

Справники з КҐБ раніше подбали про плян обшуку помешкання Сахарова, але не врахували подробиць. Вони викликали обидвох Сахарових на пошту, бо для них, мовляв, є заповіджений телефон з Ню Йорку. Коли вони прийшли їм сказали почекати і в тій хвилині Є.Боннер ствердила, що забула в хаті цигарки. Повернувшись до помешкання, вона застала там непрошених „гостей". Телефону з Ню Йорку, очевидно, не було.

На поліції Сахоровим заявили, що це мабуть злодії продісталися до них на квартиру, що є цілковито неможливо, — заявила Боннер, — бо біля входу сидить день і ніч один поліціянт, а в середині, майже під вхідними дверима до помешкання, другий. Сахаров не сумнівається, що це був офіційний обшук, проведений в нього без попередження.

У світі

ФАЛЯНҐІСТСЬКА ПАРТІЯ ХРИСТИЯН У ЛИВАНІ, збройні відділи якої здобули децидуючі перемоги над іншими збройними християнськими формаціями, заповіла інтенсивні заходи для створення довкола себе єдиного християнського фронту. Потреба такого фронту є очевидною, але на думку обсерваторів ливанського життя, ледве чи це вдасться зробити з огляду на свіжу пам'ять кривавих конфліктів, які потягнули за собою величезні жертви в людях та породили чимало жорстокостей з усіх боків. Одначе не бракує оптимістів, які створення такого єдиного фронту передбачають і свої передбачення обґрунтовують зустріччями й розмовами, які після братовбивчих зударів мали керівники обидвох таборів: Каміль Шамун, колишній президент Ливану й голова Ліберальної партії, та П'єр Ґемаєль, політичний керівник Фалянґістів. Радіо „Голос Ливану", що його контролює Фалянґа, повідомило, що обидві сторони вирішили злити водно бойові відділи обидвох угрупувань.

СОВЄТИЗАЦІЯ ЕТІОПІЇ НАТРАПЛЯЄ НА ЩОРАЗ нові труднощі. Не зважаючи на перемогу полковника Мангісту Гайлє Маріям і його просовєтських військових частин, озброєних, вишколених і у великій мірі ведених Москвою, та на різні форми господарської допомоги від сателітних країн, життєвий рівень населення в Етіопії падає, в постачанні харчових продуктів часті перебої, інших товарів майже завжди бракує, а затиск державної бюрократії й контроля населення комуністичними ячейками прибирає на натузі. Це викликає зростаючий опір населення і пожвавлення діяльности партизанських відділів в Еритреї та Оґадені. Комуністична влада, яка не в силі справитися ні з господарськими проблемами, ні з адміністрацією країни, — згідно з даними Господарської комісії ОН, на 283 мільйони управної ріллі в Етіопії тільки 10 відсотків оброблені, — тратить підтримку загалу населення.

ПРОПАҐАНДА В'ЄТНАМСЬКОГО УРЯДУ зміцнила кампанію проти Китайської Народної Республіки, обвинувачуючи Китай, що він підготовляє новий збройний напад на В'єтнам. В'єтнамські інформаційні джерела подають, що три нові ударні китайські дивізії прибули на в'єтнамський кордон у повному складі й готують випадові позиції для збройного виступу проти В'єтнаму. Ніякі інші джерела не потвердили наявність цих китайських дивізій, зате напливають інформації про зростання прикордонних інцидентів між обидвома країнами, і часом в тих сутичках бере участь навіть артилерія. Крім пропаґандивного двобою КНР і В'єтнам посилили „кампанію дипломатичних нот", в яких Китай закидає В'єтнамові виконування російських плянів гегемонії в Азії, а в'єтнамці обвинувачують Пекін у підготовці на спілку з американцями нападу на В'єтнам.

ХОМЕЙНІ НАКАЗАВ ЗВІЛЬНИТИ АМЕРИКАНСЬКОГО ЗАКЛАДНИКА

Теґран, Іран. — Іранські джерела повідомили, що аятолла Хомейні, ісламський релігійний фанатик і фактичний диктатор цієї країни, наказав звільнити одного із 53-ох американських закладників з уваги на поганий стан його здоров'я.

Ричард Квін

Закладник Ричард І. Квін прибув до Швайцарії, де його негайно почали лікувати. Покищо не відомо, коли він прибуде до ЗСА, де у Вестчестері, Н. Й., живе його родина. Іранські чинники, звільняючи Квіна, який, перед захопленням амбасади ЗСА виконував функцію віцеконсула, заявили, що родина може скорше подбати про опіку для нього. Перші здогади вказували на те, що Квін хворіє на психічну недугу.

Р. Квін, якому 28 років є першим із 53-ох закладників, захоплених іранськими „студентами" 4-го листопада 1979 року в американській амбасаді, що його офіційно звільнено і дозволено виїхати з Ірану. В окремому повідомленні бюра аятолли Хомейні говориться, що його було звільнено з гуманітарних мотивів, які, мовляв строго перестерігаються ісламом.

У Вестчестері батько звільненого Квіна заявив кореспондентам, що він не має окремих повідомлень про характер хвороби сина. Президент Джіммі Картер, який хвилево перебував на Алясці у поворотній дорозі з Японії, заявив, що гуманно було б звільнити усіх американських закладників, але він вдоволений звільненням Квіна тим більше, що він потребує медичної опіки.

В Москві нападають на закордонних туристів

Москва. — Тут „невідомі хулігани" нападають на закордонних туристів, відбирають в них матеріяльні цінності і дуже часто побивають до крови, — інформують пресові аґенства.

Відповідальні співробітники міністерства закордонних справ Великої Британії заявили членам парляменту, що вони зареєстрували четвертий випадок нападу на британських громадян в Москві, характер яких вказує, що напади є частиною кампанії, метою якої є відстрашити закордонних гостей від контактів з москвичами і взагалі із совєтськими громадянами.

Турбуючись долею численних британців, які, зокрема літньою порою відвідують Совєтський Союз, британське міністерство внесло формальний протест до Москви вимагаючи вияснення цієї справи. Але замість вияснення з Москви до Лондону через десять днів прийшло заперечення, у якому британський протест і приклади нападів названо „необоснованою провокацією".

Зростає спротив афганців

Пешавар, Пакістан. — Пешавар, місто розташоване поблизу славного гірського перевалу Кайбер, забите афганськими втікачами. Серед них діє цілий ряд груп, між якими „Ісламська партія Афганістану" відіграє щораз більшу ролю. Партію очолюють голова Гельбуддин Гекматіяр і його заступник Казі Мохаммед Амін. Ця партія має зв'язки з партизанськими відділами в Афганістані, яким вона підпільно постачає зброю, амуніцію, медикаменти й інші необхідні речі.

Під кінець червня совєтські війська перевели велику офензиву на північ від столиці Афганістану Кабулу, з метою прочистити терен зовсім від повстанців. Після цієї офензиви урядові просовєтські чинники в Кабулі повідомили про новий розгром повстанців і про стабілізацію органів совєтської влади в тому районі.

Не минуло три тижні, як афганські повстанці, згідно з перевіреними інформаціями з Афганістану й Пакістану, перевели велику бойову акцію саме в тому районі. В ніч з 5-го на 6-те липня вони напали на великий совєтський воєнний табір і завдали йому чималої шкоди. У відповідь на це совєтські війська перевели нищівну акцію проти населення, яке участи в бойових акціях не брало. В часі цих совєтських дій відділи совєтської армії застосували вперше зовсім нові роди зброї й амуніції, починаючи від нової совєтської штурмової рушниці типу АКС, яка замінила дотеперішню АК-47, нового типу розривних протиособових стрілен, які, мабуть, підлягають міжнародній забороні вживати набої „дум-дум", а кінчаючи на нових гелікоптерах з повним узброєнням. Між іншим, саме в гелікоптерах совєтські війська зазнають великих втрат — пересічно 15 гелікоптерів місячно.

Досвід з останніх боїв, ведених совєтськими відділами та підготовчі заходи, на думку деяких обсерваторів, вказують на те, що незабаром Москва перекине нові збройні сили в числі до 200,000 бійців.

ВІДБУЛАСЯ СЕСІЯ КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ СКВУ

Торонто, Онт. — У днях 27 і 28 червня ц.р. у зв'язку з XIУ Пленарною Сесією Секретаріяту СКВУ в Інституті св. Володимира в Торонто відбулася Сесія Комісії Прав Людини СКВУ. В цій сесії взяли участь приблизно 40 осіб, між ними представники 12 комітетів прав людини з різних місцевостей Канади і ЗСА.

У п'ятницю, 27-го червня, учасники сесії заслухали три доповіді на тему Мадридської конференції для перевірки виконання Гельсінкських Угод, яка триватиме від листопада ц.р. до березня 1981 р. Секретар Комісії Прав Людини інж. Микола Мороз зреферував ті заходи які поробила Комісія у підготовці до конференції, а голова КПЛ сен. Павло Юзик поінформував про можливості діяльности під час конференції. Професор Богдан Боцюрків проаналізував проблеми боротьби за права людини в Україні й закордоном у світлі змін у міжнародній ситуації.

У суботу, 28-го червня, представники комітетів звітували зі своєї діяльности.

Представниця СФУЖО мгр Ірина Пеленська зреферувала багатогранну інформаційну й організаційну діяльність Федерації в обороні прав жінки і дитини в Україні, наголошуючи діяльність на міжнародному форумі.

Голова Комітету Оборони і Допомоги Політичним В'язням при Українському Золотому Хресті Павлина Різник повідомила про старання допомогти в'язням та їх родинам, як також про допомогу в опублікуванні творів українського самвидаву.

Секретар Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні (Рочестер) інж. Ілля Демиденко поінформував про діяльність цього новоствореного комітету, який успішно провів коляду з зачитанням Різдвяного поздоровлення Вячеслава Чорновола, влаштував виступи Надії Світличної та Раїси Мороз, зібрав підписи під петиціями до американського Сенату та співпрацює з Міжнародною Амнестією.

Член „Смолоскипу" Андрій Фединський звітував про інформаційну та видавничу діяльність своєї організації, зокрема про часопис „Смолоскип", як також про інформаційну акцію під час XIII зимової Олімпіяди у лютому ц.р.

Представник Української Ради Прав Людини (Клівленд) Юрій Дейчаківський повідомив про те, що Рада влаштувала успішний виступ д-р Ніни і Святослава Караванських, зорганізувала „Банк крови ім. Ю. Шухевича" й утримує активний зв'язок з неукраїнськими організаціями та з пресою, щоб інформувати ширший загал про переслідування в Україні.

Голова Комітету Оборони Переслідуваних в Україні (Детройт) Володимир

(Закінчення на ст. 3-ій)

Комісія ПЛ СКВУ закликає до акції в обороні Ю. Шухевича

Торонто, Онт. — Комісія Прав Людини СКВУ розпочала акцію в обороні Юрія Шухевича, якого малолітнім запроторено в совєтську в'язницю тільки за те, що він син Головного Командира УПА, сл.п. Романа Шухевича. З 1948 року Ю.Шухевич перебуває майже безперебійно в таборах і тюрмах. Поточний термін ув'язнення закінчиться 1982 року, а опісля Шухевича чекає п'ятирічний термін заслання.

Комісія Прав Людини звернулася в першу чергу до українських молодечих організацій, закликаючи їх вести цю акцію та пересилаючи їм відповідні матеріяли. Закликаємо всю українську спільноту у вільному світі підтримати цю акцію, організувти демонстрації в обороні Ю.Шухевича, звертатися до урядових чинників, преси та громадськости своїх країн з вимогою інтервеніювати в справі його звільнення.

Комісія просить, щоб усі українські організації, допомогли скоординувати зусилля в обороні Ю.Шухевича. Кожна організація, яка бажала б безкоштовно одержати англомовні брошури про Ю.Шухевича для вжитку в акції, повинна звернутися до Комісії на адресу: World Cogress of Free Ukrainians, Human Rights Commission, 2118A Bloor St. West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1M8.

Делеґація СФУЖО інформує про свій виїзд до Копенгаґену

Джерзі Ситі, Н. Дж. (Л. К.). — У середу, 9-го липня ц.р., відвідавши тут приміщення Головної Канцелярії та В-ва „Свободи", делеґатки СФУЖО на Світову Жіночу Конференцію у Копенгаґені, Данія, яка відкриється там 14-го липня ц.р., поінформували про свої пляни, які вони задумують зреалізувати під час цієї конференції. У складі делеґації, яка сюди прибула, були: Лідія Бурачинська — голова СФУЖО, Олена Процюк, референтка зв'язків і голова делеґації на конференцію, та Дарія Степаняк, заступниця голови делеґації і заразом координатор дій на цій конференції, на яку делеґація виїхала у суботу, 12-го липня.

Під час відвідин делеґації СФУЖО у приміщеннях Головної Канцелярії УНСОюзу; (зліва): Лідія Бурачинська, Олена Процюк, Уляна Дячук — головний касир УНСоюзу, Володимир Сохан, головний секретар УНСоюзу та Дарія Степаняк.

Під час розмови з членами Екзекутиви УНСоюзу і редакторами делеґатки пояснили, що передвісником цьогорічної конференції була така ж світова конференція у Міжнародному Році Жінки у Мехіко, 1975 року. Тоді то ухвалено „Світовий Плян Дії", що має простягатися на десять років і через те його названо Декадою Жіночого Поступу. Сьогодні, в половині Декади, її ініціятори хочуть провірити, що досі осягнено й які є перешкоди на цьому шляху.

На запит із якою метою СФУЖО висилає свою делеґацію, присутні відповіли, що на те, щоб зв'язко представити їхню ціль виїзду до Копенгаґену, треба сягнути в минуле. Бож Управа СФУЖО вже від років пильно слідкує за течією жіночого руху в країнах українського поселення, а також за всіми починами Об'єднаних Націй у цьому напрямку.

Делеґація СФУЖО, взявши участь у Першій Світовій Конференції у Мехіко, там себе успішно проявила. Цим же самим справи Декади Жіночого Поступу їм не чужі, бож поступ жінки в країнах Заходу заторкує і українських жінок. Другою

(Закінчення на ст. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Затурбовання кандидатами

Надходять американські президентські вибори, а з цим вони стають у центрі зацікавлення европейських політиків, головно в тих країнах, які принаймні формально є союзниками Америки.

Протягом президентських правиборів, европейська преса була тільки поверховно зацікавлена в кандидатах. Після їхнього закінчення, Европа нагло завважила, що існує такий кандидат на президента ЗСА як Роналд Реґен, колишній фільмовий артист, і губернатор у стейті Каліфорнія, який може дуже правдоподібно зайняти місце Джіммі Картера, діяльність якого є широковідома в Европі, в більшості в неґативному насвітленні. Проте Европа дуже мало знає про Реґена, політична філософія та діяльність якого є мало відомі на европейському континенті. Тому не диво, що европейці є доволі затривожені вислідом американських президентських виборів, бо як би неґативно вони й не висловлювалися про кожного американського президента, однак вони мають глибоке відчуття його важливости для долі їх самих та їхніх країн.

На ділі, европейці вагаються у своїх міркуваннях між їхнім досвідом з Картером та їхнім затурбуванням відносно нового й недосвідченого кандидата на президента до Білого Дому.

В основному европейці мають на думці силу, що її Америка представляє для світу. Вони не знають, яку ролю відіграє Конґрес та про цілий ряд президентських обмежень, вбудованих в американську демократичну систему.

Коли запитати европейців, чого вони вимагають від американського президента, то можна почути стандартну відповідь: Америка і її президент повинен користуватись своєю ґльобальною силою уважно, без риску війни. Вони врочисто проголошують своє партнерство з Америкою, але в них немає бажання брати участь в ньому. Щобільше, европейці одверто твердять, що вони мають „спільні інтереси" з Америкою, як і водночас „ривалізаційні інтереси" з цією країною!

З цього випливає дуже нездоровий антагонізм і поділ політичних цілей, що діє на користь Москви, яка „любить" Західню Европу так же само, як „любить" Америку.

В Америці є безнастанні нарікання на европейських союзників, зокрема на Францію і Західню Німеччину, і можна почути поважні голоси, які запитують — чи ці европейські союзники є дійсно льояльні, та чи не грають подвійну гру — приятелів ЗСА і СССР?

Незаперечним фактом є, що Америка не має сьогодні тієї абсолютної сили, що її вона мала тридцять років тому, і знову ж Західня Европа нині — це не знищений континент, зданий на ласку Америки.

Нині західній світ та його безпека є в обопільній залежності, що мусить визнати так Америка, як і Европа, та Японія. На жаль, европейці недоцінюють тих впливів, які вони мали б на американську потугу, якщо б вони говорили ясно у спільному інтересі, піддержували б її більш наглядно в інших частинах світу та подавали їй свою власну ініціятиву, яку ЗСА могли б піддержувати без шкоди для своїх інших союзників.

Це було б справжнє політичне партнерство, в якому Европа поділяла б відповідальність разом з Америкою. Тоді напевно европейці не мали б чого турбуватися приходом нового американського президента до Білого Дому.

ПРОГРАМОВИЙ КОМІТЕТ ДЕМОКРАТИЧНОЇ партії який вже від довшого часу застановляється над основними справами, які повинні бути передискутовані і прийняті на Конвенції в серпні цього року, погодився з думкою багатьох делеґатів, щоб збільшити ролю жінок і національних меншин в Демокатичній партії, а також заборонити дискримінацію супроти гомосексуалістів. Члени програмового комітету погоджувались, що бодай половину конвенційних делеґатів повинні становити жінки.

Володимир Душник

НЕБУДЕННА ПОДІЯ

Американська преса повідомила 7-го липня ц.р. що у Варшаві відбулася кількаденна конференція, привячена правам людини. В конференції мали взяти участь представники з 32-ох різних країн світу. І як водиться в країнах „народної демократії", пресу виключено з нарад конференції, однак кореспондент „Ню Йорк Таймсу" зібрав інформації, прислухуючись до приватних розмов учасників.

Маркантні факти

Що вдаряє у вічі, це перш за все, два маркантні й важливі факти: перше, що конференція відбулася у комуністичній країні, а друге, що її спонзором і організатором був американський індустріяліст Арманд Гаммер, відомий зі своїх особистих контактів зі Сталіном та рядом інших осіб із комуністичної верхівки в СССР і в сателітних країнах. Гаммер, якому сьогодні 82 роки, назвав конференцію за своїм прізвищем „Конференція для Миру й Прав Людини імени Арманда Гаммера". Це вже третя з ряду конференція; „минулого року вона відбулася на острові Кампобелло в північному Мейні, ЗСА.

У конференції взяли участь 58 делегатів з різних країн світу. Більшість з них — це були науковці, дипломати, політичні діячі тощо, члени неокресленого Міжнародного Інституту Прав Людини. Всі вони — це приватні особи, які в ніякому випадку не представляють погляду тих урядів, з країн яких вони походять. Крім самого Гаммера, який заявив, що „Афганістан завис над конференцією, як хмара", згадані є ще такі визначні інтернаціоналісти як Шон МекБрайд із Ірляндії і Філіп Дж. Ноел-Бейкер із Великої Британії, обидва лавреати Мирової Нагороди Нобеля.

Поміж американськими учасниками були Джером Дж. Шестак, колишній голова Міжнародної Ліґи Прав Людини, а тепер американський делеґат до Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях (він представив делегацію Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів з Філядельфії віцепрезидентові В. Мондейлеві кілька місяців тому), і Маршал Бремент, дорадник з Крайової Ради Безпеки, який мав виголосити доповідь. Дж. Шостак, у своєму виступі на конференції, засудив совєтську інвазію Афганістану, викликавши гостру відповідь совєтського делеґата.

У своєму привіті до конференції, прзидент Картер, між іншим сказав: „Де є мілітарна аґресія, там не може бути прав людини, людської гідности чи людського добробуту. Де є урядова аґресія, там не може бути розцвіту людського духа".

Ідеологічна конфронтація

Хоч учасники конференції здогадливо зібралися як речники „совісти світу", гострі словні перепалки між учасниками Сходу й Заходу, не ворожать нічого доброго для плянованої конференції у Мадриді. Знавці політичних справ передбачають, що конференція може перемінитися в обопільне звинувачення та ідеологічну конфронтацію в справі прав людини. Совєтський Союз, як відомо, поголовно порушує усі постанови Гельсінкського пакту. В Польщі й Чехо-Словаччині проходять систематично переслідування дисидентів, без уваги на те, що їхні уряди врочисто підписали Гельсінкські угоди.

Міжнародний Інститут Прав Людини створив одинадцять років тому в Страсбурзі, Франція, французький жуналіст Рене Кассен і конференція у Варшаві була першим зібранням тієї інституції в комуністичній державі.

А. Гаммер, президент „Оксідентал Петролеум", який фінансує ці конференції, сказав, що Едвард Ґєрек та його комуністичний уряд виявили „велику відвагу, дозволивши на конференцію і одверту дискусію на тему прав людини".

Одначе, тому що пресу виключили з усіх комісій і пленуму конференції, населення поневолених країн не буде нічого знати про її перебіг та її евентуальні резолюції чи постанови.

МОСКВА, НЕМОВ ОБЛОЖЕНА ТВЕРДИНЯ

Усі передбачування про найбільш рафіновані заходи Москви у зв'язку з Олімпіядою в СССР, які були поміщувані в західній пресі, зовсім не рівня тому, що на ділі діється в Москві. Так, мабуть, пильнувалися тільки у „Вовчій ямі" Гітлера під час Другої світової війни і допильнувалися до бомби полк. Штавфенберга.

Дейвид Вилліс, американський журналіст, акредитований в Москві зі спеціяльною акредитацією на Олімпіяду, завдав собі труду, щоб побачити деякі московські заходи проти сподіваних олімпійських гостей, туристів, буржуазних націоналістів, сіоністів і кого ще хочете. Побачив він багато дечого, але далеко не все, і про побачене розказав.

Пресовий центр

Починає він своїми відвідинами в Олімпійськім пресовім центрі. При вході до величезного будинку його зупинили два поліціянти, забрали акредитаційну карту і довго-довго порівнювали світлину на ній з його лицем. При вході йому вказано на провірний трансмісійний пояс, де він склав свої речі для провірки внутрі Рентґенівського апарату. До речі, ціле це влаштування виконала американська фірма з Кембриджу, Масс. Після того йому дозволено пройти через вхідну арку з металю, які і є детектором, чи цей, хто сюди переходить чогось підозрілого при собі не має. Викривач називається „Фріскем", його зробила американська фірма у Делаварі.

Очевидно, довкола була поліція, поліція, поліція...

Одні стоять на стійці, другі патролюють по одинці і в двійках, ще інші крутяться між людьми, приглядаються, наслухують.

А в Олімпійському селі, як на гарячому відтинку фронту. Що сто метрів „доблесний боєць" озброєний Калашніковим, швидкострільною рушницею, які Москва постачає партизанам і терористам по всьому світі. Салдати з Калішніковим відгороджені дерев'яними бар'єрами, а між бар'єрами і плотом поле хоронене електронічними проміннями, ядро яких і алярмуючий сиґнал із зеленої пластмаси густо розставлені поздовж плотів.

Пропуск

Хто входить в Олімпійське село, здає свою акредитаційну картку і дістає за неї „цінність усіх цінностей" в СССР — пропуск. З ним можна йти до ресторанів, крамниць, куди хочете, але всюди поліціянти, у більшості молоді, які заанґажовані спеціяльно на час Олімпіяди, провірюють вас, ваші книжки, нотатники, все, що їм виглядає підозріле. Поліціянти, чи міліціонери, мають з собою „вокі-токі" але не американського, тільки японського виробу, і коли тільки мають якісь сумніви, або підозріння, негайно викликують „командіра". А хто в СССР не має сумніву, чи підозріння?

Це про умундурованих охоронників. А тих у цивільному не зрахувати. Вони є всюди.

Із совєтського калейдоскопу

• На Івано-Франківщині відбуваються літературні вечори, привячені 125-річчю з дня народження відомої української письменниці, організатора жіночого руху на Прикарпатті Наталії Кобринської.

Письменниця понад тридцять років прожила в місті Болехові й на будинку де вона мешкала, де бували також І. Франко, М. Павлик та О. Кобилянська, встановлено меморіяльну дошку.

• Пам'ятка української історіографії ХУІІ сторіччя — „літопис Самовидавця" поповнилась досі невідомим восьмим списком, що його віддано до Чернігівського музею. Як виказали досліди, пам'ятка переписана не пізніше кінця 60-их років ХУІІ сторіччя, а навіть збереглося й ім'я переписувача — дяка Кузьми Дубницького із села Круча поблизу Пирятина на Полтавщині. У списку виявлено понад 50 особливостей у текстах — і в деяких з них відклиакються не джерела, а інші, — пише київська газета „Молодь України", — „характеризують особисте ставлення переписувача до окремих подій періоду визвольної війни українського народу 1648-1654 років".

• В Україні відбулися „Дні Української Літератури", на яких підкреслювано робітничу тему — „як концентрований вияв загальнолюдської теми — розмаїтої і невичерпної", і відбулись маршрути учасників цих Днів по різних містах і селах України, щоб письменники могли побути серед „радянського трудового люду", тобто по різних фабриках і колгоспах, ознайомлюючи „трударів" із „почесним завданням радянського літератора".

Єдиним світлим місцем у звідомленнях із цих Днів — це згадка про те, що в селі Івана Франка, колишніх Нагуєвичах, де він народився і де стоїть дуб І. Франка, письменники відвідали Франковий меморіяльний комплекс, відтворену кузню і оселю його батька та музей Каменяра.

• Про бузкові природні гаї, які прийшли в Карпати ще 5-6 тисяч років тому, та загальна площа яких становить 40 гектарів, — пише київська газета „Молодь України". Зокрема вони ростуть поблизу гірського села Климець Львівської области. Сьогодні цей бузок пощастило совєтським вченим розвести в Києві, а навіть в... Москві і Ленінграді. Бож як же Москві обходитись без українського запашного бузку...

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

ПЕРША СТІЙКА

Коли б якомусь мистцеві вдалося намалювати щастя, то він відтворив би велике бабунине серце, по вінця налите саме отим почуванням.

Її онук вперше в житті їде на Свято Весни.

Бабуня, властиво, сама добре не знає, чи їде внук, чи може їде вона, п'ятнадцятилітнє дівчатко, їде отою „льорою" з Берегінська на Сокіл, їде в гурті молоденьких, щасливих дівчат, що співають ввесь час, з льори, раз-враз торкають придорожні голівки роменів, жовтої „кашки" і блаватів. Та ні, що там уже верзеться у посивілій добре голові. Не вона, а її внук їде на Свято Весни, і не на Сокіл, бо його вже давно немає, а на Іст Четем їде, і не льорою, а звичайним собі автобусом.

Сиплеться повно питань: — А як там буде на тому Святі Весни? Що будемо робити? Де ж ми будемо спати, та що їсти, (того не люблю і тамтого). З ким я буду дружити?

Хлопчина, гей би зажурений, затурбований виїздом, перший раз у житті самостійний, непевний виїзд — без тата і без мами.

А потім ота чарівна, чудесна переміна. Сотні друзів, цікаві, в терені зайняття, змаг за першенство гуртків, дисципліна, дружба, ватра, спання у шатрах і найсмачніший, найбільш вибагливий харч із отих бляшаних їдунок, обкурених смерековим димом.

Це саме і є оте молодече щастя, що його може дати природа, великий гурт української молоді, вміло ведена програма і чуйне око виховників. За це, від бабуні, сердечна Пластові подяка.

І ось він, отой молоденький юнак, стоїть уночі на стійці, обпершись об струнку ялицю. Сосни шумлять, співають, гей би, свої пластові пісні. В пітьмі півночі, видко немов чиїсь руки, чиїсь закаптурені голови, чиїсь широкі рамена.

Вони хитаються, наближаються, гей би, танцюють. Страшно, так дуже страшно стояти самому на стійці.

І дрижа суне на плечі, підкрадаючись злодієм.

І як живе, розгоріле полум'я, запалюється місяць над тією найвищою сосною. Капає нишком дрібненька, холодна роса, і видно, як сипляться зорі, одна по одній, і десь щезають у лісах, десь кануть, мов різдвяні прикраси, зачіплені за віти ялинок.

Профуркотів у повітрі безсонний крилатий птах, може кажан, а може нічна сова? Блимають у пітьмі чи то купальські світлячки, чи вовчі очі, чи іскри з погасаючої ватри, а шатра, що віночком навколо, сповиває пеленою сон, молодечо-дитячий сон, всевладний пан весняної, чарівної ночі.

І місяць усе менший і менший, і ноги в'януть, і очі якісь не ті, і все поволі щезає і летить у небуття, у якесь непроглядне провалля... — Стійковий, іди в шатро, прийшла зміна!

Всюди тихо і темно, і холодно. Стійкового немає. І сипляться зорі, як перше, і капає далі роса, а там, під ялицею, занурившись у м'який мох, спить молодий вартовий, зморений сном, на першій юнацькій стійці...

З НАШИХ БУДНІВ

ПО-БАТЬКОВІ

Колись, пригадую собі, чи то на еміґрації в Німеччині, чи потім ще на землі Вашінгтона, всі культурні люди знали, що „Кость Костевич" — це пан доктор Паньківський, „Микола Іванович" — це пан доктор Шлемкевич, а видатніших „Іванів Івановичів" є фактично двох: редактор Кедрин-Рудницький і професор Коровицький (перший галічмен, другий — волиняк). Оце величання по-батькові дуже колись хвилювало письменника Федора Дудка, чистокровного „петлюрівця", а навіть деякий час голову Т-ва Українських Еміґрантів у Львові... Це й була одна з численних аномалій українського життя в ті часи, що наші брати з Великої України, або так звані „придніпрянці" довгі роки звали й уважали себе еміґрантами, живучи в столиці Західньої України...

А погаличанені східні брати, той же Федір Дудко, чи Володимир Дорошенко, пригадую собі називали оце „батькання" кацапщиною і їх це невимовно „дратувало, коли галицькі русини" з чорним піднебінням залюбки, а то й демонстративно кликали себе по-батькові!... Ще гірша морока виходила з галичанами, які так посхіднячилися, що їх вже й ніхто не зараховував до „західняків"...

До таких стовідсоткових соборників належить тепер, безперечно, маестро Йосип Йосипович Гірняк, наш достойний в цьому році 85-літній ювіляр (чи ювілят, по-галицькому). Землякам із центральних земель України деколи просто в голові не вміщується, що він є сином греко-католицького дяка зі села Струсова в Тернопільщині.

— Чи це не один з говорить жартівливо Йосип Йосипович, — що мені „східнякові", править мову в моїх споминах львівський батяр з долішнього Личакова, який інакше себе не назве, лише Романом Михайловичем!

До речі сказавши, той „батяр", мій добрий приятель, а колись співучасник традиційних „засідань" в барі УСК-у в Ню Йорку, який регулярно співає в церковному хорі української православної катедри св. Володимира, під батутою професора Завітневича, так опанував нашу літературну мову, що тільки тоді, коли забудеться зачинає „балікати по львовському".

Коли ще був живий, мій побратим, Микола Понеділок, у літературних колах називали нас „Іваном Степановичем" і „Миколою Васильовичем". У таких випадках покійний друг любив ще додавати такий свій „коментар". „Ото ж не забудьте, Івасю, що вам по-батькові, як іванові Мазепі, а мені, як Миколі Гоголеві". В нагадуванні як кому по-батькові, був, і мабуть залишився досі мастяком почесний голова „Слова", Григорій Олександрович Костюк. Це він перехрестив мені кума з Філядельфії і дійсного голову „Слова", на „Остапа Давидовича". Щождо шановної куми Марти, то лише найкращий ліричний поет Філядельфії, Іван Кмета-Ічнянський, потрапить не заікнувшись вшанувати її по-батькові Мартою Хведозіївною!

Ікер

Юрко Іванків

НЕПРОМИНАЮЧА СЛАВА СЕЛА МОЛОДЬКОВА

У мене бажання, щоб отой мій спогад поклав, начебто кладку в недавньоминуле, у село Молодьків, щоб відтворив наново постать бл. п. проф. Олекси Бойцуна. Бож, хоча всій тодішній інтеліґенції було відомо, що проф. Олекса Бойцун був професором української гімназії у Станиславові, як і те, що він викладав українську мову у німецькій гімназії, однак з огляду на брак публікації по селах у роках поміж двома світовими війнами, майже нікому, крім місцевих селян, не було відомо, що проф. Бойцун і його дочка Орися та вся родина Садовських, з якою професор був споріднений почерез подружжя, були піонерами культурно-освітньої праці і духового відродження далеко поза межами Станиславова у селі Молодькові. А ще й у мене зродилося бажання, щоб і нащадки познайомилися із великим любителем українського селянства і української землі, яким був їхній дід чи прадід проф. О. Бойцун.

По обох боках головного гостинця, т.зв. тоді цісарки, що лучила всі доступи від Чорногори аж до Сивулі, лежить село Молодьків, місце мого народження і юнацьких років. І хоча це село було дуже убоге під матеріяльним оглядом, зате у культурньо-освітній і духовій площині, йому належало передове місце у цілій Надвірнянщині. У той час Надвірна була найбільшим повітом під польською владою.

Кілька кілометрів на захід від Молодькова знаходиться Скит Манявський, знаний українцям із картин відомого маляра Олекси Новаківського. Три кілометри за горою Гига, прямо на південь, є великий нафтовий басейн Битків, т.зв. Дрогобич ч. 2. І хоча тоді аж кишів увесь Битків від мазурів, були там також славні українські роди, а між ними гідними уваги — Яремичі і Королі. Знову ж три кілометри звідтіля на північ знаходиться село Гвізд, звідкіля виводиться знаний рід Лісинецьких. Саме через Гвізд провадить шлях на Богородчани і Станиславів. А шість кілометрів від нього на схід знаходиться Надвірна, де є княжий прадавній замок, звідкіля можна пройти долиною ріки Бистриці на хребет Карпат почерез Пасічну, Зелену і Рафайлову, а звідтіля на Ясеню і Хуст. Чимало тим шляхом перейшло наших юнаків, а поміж ними і молодих хлопців із села Молодькова, щоб стати в ряди українського війська, коли прийшов час творити Закарпатську Україну. Дуже багато з них згинуло з рук поляків, мадярів і німців, які допомагали мадярам винищувати наших юнаків. А як багато з них повісили поляки на колючих дротах, на смерекових деревах. Бож відомо, що німці віддали Закарпаття мадярам, а ці безпощадно нищили всіх, які були пов'язані з українським національним рухом. Один кілометер на схід від Надвірної долиною ріки Прута, проходить шлях на Микуличин і Ворохту. А прямо звідсіля на схід можна дійти до Космача і Чорногори — просто казково-фантастичної краси природи і національно — найбільше свідомої частини України.

По середині села Молодькова, по правому боці, коли йти зі Солотвини до Надвірної, росте розлогий кількасотрічний дуб, що залишився у пам'яті не одному з наших дідів, бож, як згадував мій дід, не раз його під тим дубом за панщини шмагали по спині буками. Навпроти дуба, по тому самому боці, стояла скромна, побудована в гуцульському стилі, церква. Побіч неї дзвіниця. А зараз біля них — гарний мурований дім, резиденція місцевого пароха. Подальше в долині, на гарній рівнині, знаходився панський двір, в якому жила препоганої вдачі дідичка Матковська, важкий ворог українців. Її ж син був передовим директором нафтових підприємств у Бориславі, та із-за цього він мав великі впливи в повітовім правлінні Надвірної. Використовуючи ці зв'язки, він разом із своєю матір'ю доносив на чесних людей з Молодькова. Ця клята дідичка займала найкращі ліси і поля Молодькова, а вбогим селянам залишалися хіба „неужитки".

По другому боці гостинця, навпроти дуба, пів кілометра дальше, на найкращому городі села маячіла висока могила-пам'ятник — „Леґіоністів-Пілсудчиків". Поставлено цей пам'ятник в пам'ять тих сотень польських леґіоністів, які згинули на цих узгір'ях під час Першої світової війни. Була ще й інша причина, чому саме в тому місці споруджено цей пам'ятник, а це на те, щоб відбувати тут щорічні військові паради, а з цим втримувати безпросвітню темряву серед українського народу... Тут навіть посилали зі Львова українського походження генерала Поповича, надіючись, що їхні пляни увінчаються успіхом. Та сталося інакше...

У той час парохом села Молодькова став о. Михайло Садовський, прибувши сюди зі своєю дружиною Іванною. З роду Садовських виводилися великі патріоти та великі таланти в українській музиці та українському мистецтві. І багатьом відомо, що о. Саводського, коли він ще був студентом, саме в час найбільшого розпаношення москофільства, заарештовано за працю на українській національній ниві.

Будучи парохом у селі Молодькові, о. М. Садовський, був великим любителем селян, допомагав їм як тільки міг, і проводив освітню працю. З цієї причини ненависть дідички Матковської перенеслася на нього — і протягом довгих років поміж ними не нав'язалось одного приязного слова. Діти о. Садовського вийшли у високоосвічену інтеліґенцію, і йдучи за напрямними свого батька, душею були близько селян. А може ще й тому, що прочитавши „Кобзаря" їм зокрема запам'ятались його слова: „Обніміте, брати, мої, найменшого брата" — і працювали для українського народу. Одну із дочок о. М. Садовського, Стефу, яка була вчителькою в цьому селі і водночас опікувалась батьком, а крім цього займалась культурно-освітньою працею між селянством, на донос дідички Матковської, якій не до „вподоби" була праця Стефи Садовської, польська влада перенесла до іншої місцевости.

А тепер повернімось до проф. О. Бойцуна, який, як теж і адвокат д-р Степан Ріпецький, колишній сотник Українських Січових Стрільців, одружилися із дочками подружжя Садовських. Проф. Бойцун із Галею, а д-р Ріпецький із Володимирою.

Будучи ще студентом, проф. О. Бойцун був один із піонерів організації „Молода Україна", метою якої була суверенна українська держава. Він і д-р С. Ріпецький часто

(Закінчення на стор. 3)

ПРОБЛЕМА ІЗРАЇЛЬСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ НА західньому березі Йордану загострюється далі. Від часу приходу до влади в Ізраїлі уряду прем'єра Менахема Беґіна влаштовано 27 таких поселень, а десять є в пляні. Тепер укладено новий плян поселень, згідно з яким число нових поселень протягом найближчих п'яти років має бути 85. Плян цей опрацьований приватними колами сіоністичної організації, але його підтримує значна частина кабінету й населення Ізраїля. Новий плян поселень передбачає пов'язання всіх ізраїльських поселень на західньому березі Йордану системою доріг, оборонних пунктів і такими господарськими влаштуваннями, які якнайбільше зміцнювалиб нові поселення і зробили б їх господарсько продуктивними.

НЕДАВНО В БЕЙРУТІ НЕВІДОМІ ВБИВЦІ ВБИЛИ двох іранських студентів. В офіційному повідомленні про це іранські урядові чинники заявили, що вбивство доконали терористи Іраку на наказ президента Іраку Саддама Гуссейна. Рівно тиждень після цього під будинком університету в Бейруті невідомі вбивці вбили 28-річного дипломата Іраку і важко поранили трьох інших іракців. Урядові чинники Іраку звинуватили в убивстві уряд Ірану й особисто аятоллу Хомейні, який вже багато разів закликав до подібних дій.

Доповідь д-ра Михайла Воскобійника

Сьомого червня ц.р. у Вашінгтоні перший заступник голови Українського Демократичного Руху д-р Михайло Воскобійник виступив із доповіддю на тему: „Українські перспективи і завдання у 80-их роках".

Доповідач зазначив, що українські визвольні шанси зростають з кожним роком, але вони можуть бути змарновані, якщо ми не використаємо основних тенденцій розвитку у світі і в СССР. Ці тенденції, на думку доповідача, такі: 1. назріваюча політична криза в СССР, 2. назріваючий воєнний конфлікт між світовими державами, 3. існування руху опору в СССР та в країнах Центрально-Східньої Европи.

Говорячи про можливість політичної кризи в СССР, доповідач процитував слова досвідченого знавця совєтсьої системи д-ра Василя Гришка: „Конкретним поштовхом до такої кризи може стати неминуча у 80-х рр. зміна вищого керівництва, що може привести до виникнення революційної ситуації в наслідок боротьби за владу". В зв'язку з цим невідкладна вимога часу — розбудова демократичного руху в маштабі СССР.

Можливість воєнного конфлікту треба також мати на увазі й провадити політичну діяльність в українських національних інтересах.

Основою нашої ставки була й лишається орієнтація на демократичні й потенційно революційні рухи в СССР та в Східній Европі.

Далі доповідач докладніше з'ясував революційно-демократичну концепцію визволення. Ми повинні належно використовувати міжнародне становище, міжнародні угоди і зокрема правозахисний рух в СССР, розбиття монолітности в комуністичному русі, толерування західніми державами національного комунізму і посилення моральної підтримки борцям за права людини в СССР з боку американського уряду та інших західніх держав. Доповідач підкреслив вагу солідарности для ліквідації колоніяльної кремлівської партократичної імперії. Таку солідарність виявили українські політичні в'язні в канцтаборах.

Доповідач звернув увагу на те, що частина росіян виступає проти колоніялізму і проти російського імперіялізму. Головне завдання української політики, на думку д-ра М.Воскобійника, вжити всіх заходів для досягнення спільного порозуміння між усіма народами СССР та народами Східньої і Центральної Европи. Доповідач при цьому відзначив велику ролю євреїв у спільній боротьбі за права людини.

На закінчення своєї змістовної доповіді д-р Михайло Воскобійник ставить запитання: „Чи є надія на успіх нашого визволення?" і дає на нього позитивну відповідь.

Реальність надій на визволення у 80-х роках, — на думку доповідача, — базується на таких факторах: на розвитку й поширенні опозиційних рухів у СССР та в Східній Европі, на розвитку солідарности між усіма поневоленими народами та на посиленні боротьби за людські й національні права.

Після доповіді д-р Михайло Воскобійник відповідав на запитання, а потім відбулася жвава дискусія.

П.В.

На Союзівці закінчився тенісовий табір

Таборовики середньої групи під час вправ.

Три учасниці табору заучують волей під наглядом молодшого асистента Андрія Xapхаліса.

Союзівка. — Шістдесят вісім молодих тенісистів — 38 дівчат і 30 хлопців у віці від 12 до 18 років — закінчили в середу, 2-го липня, 12-денний табір-школу, що її вже 11-ий рік підряд влаштовує ця оселя УНСоюзу у співпраці з інструкторами Юрієм Савчаком і Зеноном Сниликом.

Число учасників цьогорічного табору — це новий рекорд, який на три учасники перевищив минулорічну групу. У переведенні табору допомогали інструктори Ігор Луків і Юрій Петрикевич та молодші асистенти, колишні таборовики, Андрій Хархаліс і Адріян Кутко.

На програму табору-школи складались біги, руханка і групові лекції на шістьох кортах Союзівки, під час яких таборовики заучували всі основні удари, а також технічні і тактичні нюанси гри в теніс. Як і в минулих роках, програма наголошувала спорт як фізичну заправу і виховний чинник, які є допоміжними в житті людини. Таборовики користали також з усіх інших улаштувань ще не зовсім заповненої гостями оселі.

У суботу, 28-го червня, табір відвідала заступниця головного предсідника УНСоюзу Марія Душник і коротким словом привітала учасників та заохочувала їх брати участь в усіх тенісових турнірах на Союзівці. З нею прибула також Джун Гаррісон (Гарасимів), професійний спортовий фотограф, серія знимок якої окрашує численні тенісові книжки. Вона фотографувала цілу пополудневу сесію.

Напередодні закінчення тобору, у вівторок увечері, відбувся бенкет під час якого вручено всім учасникам свідоцтва, а переможцям турнірів і найкращим таборовикам — нагороди. Переможцем в заавансованій групі вийшов Денис Чорній перед своїм братом Корнилом. У першій середній групі перемогла Таня Савчак, а друге місце здобув Роберт Блонарович. У другій середній групі домінували Роман Титла і Степан Білецький.

З-поміж багатьох кандидатів найкращими таборовиками інструктори вибрали: Тересу Куріцу, 14 років, з Чікаґо, Любу Демчук 14, з Бирк, Вірджінія, Роберта Блонаровича, 17, з Бутвин, Па., і Зенона Мельника, 16, з Нювінгтону, Конн. Уфундовані Союзівкою нагороди їм вручив головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, який також коротко промовляв до таборовиків. Від Союзівки їх попрощав її управитель Володимир Квас.

Більшість таборовиків від'їхали домів в середу увечері і в четвер, а деякі залишились до неділі і взяли участь у першому турнірі сезону на цій оселі.

ЗУСТРІЧ З МАКСОМ КАПЕЛЬМАНОМ

Філядельфія, Па. — В середу, 16-го липня ц.р., о год. 7:30 вечора тут в приміщенні Балч інституту при 18 Савт 7-ма вулиця відбудеться зустріч з Максом Капельманом, заступником голови американської делеґації на Мадридську конференцію. Зустріч організують Філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні і Жидівська рада громадських відносин. Організатори запрошують на цю зустріч усіх зацікавлених.

Дописи з життя громад, установ, організацій чи осіб мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками й писати розбірливо. Дописи слід надсилати до десяти днів після відбуття даної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи й правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища, не скорочуючи їх. У випадку англійських імен чи назв треба дати в дужках і їх.

Відбулася сесія...

(Закінчення зі стор. 1)

Грушкевич наголосив акції масової висилки телеграм до американських та інших чинників, а також поінформував про влаштування виступів В. Боровського, М. Будуляка-Шариґіна, Валентина Мороза й Леоніда Плюща, про демонстрації й публічні форуми, зорганізовані Комітетом.

Представник Комітету Гельсінкських Ґарантій для України (Вашінгтон) ред. Осип Зінкевич зреферував видавничу й інформаційну діяльність Комітету, який перекладає видання Української Гельсінкської Групи на англійську мову, розсилає їх за призначенням, втримує контакти з державними та міжнародними установами і з пресою.

Президент Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки Володимир Багрій звітував від імени Американців в Обороні Прав Людини в Україні (Нюарк), повідомляючи про широку акцію збірки підписів під петиціями до членів Американського Уряду, зокрема до Конґресової Комісії у справах безпеки і співпраці в Европі.

Ігор Ольшанівський, якого у грудні 1979 року обрано координатором Об'єднаних Українських Комітетів Оборони Людських Прав (разом 12 комітетів), звітував про такі акції: висилка петицій про загальну амнестію для політичних в'язнів в СССР, проголошення Валентини Сірої „Матір'ю Року" та акція за загальну амнестію з приводу Мадридської конференції.

Від імени Комітету Оборони Радянських Політичних В'язнів у Торонто звітувала Галина Гринь-Черень, повідомляючи, що Комітет співпрацює з такими ж комітетами у Монтреалі, Вінніпеґу, Едмонтоні, Ню Йорку, Філядельфії та Лондоні (Англія); займається головно обороною Української Гельсінкської Групи та діячів робітничого руху в СССР.

Представниця Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні (Філядельфія) Одарка Турченюк повідомила, що Комітет втримує постійний контакт з низкою американських і міжнародних організацій оборони прав людини, організує виставки, демонстрації, зустрічі й акції масового писання листів і поштівок до в'язнів і урядовців.

Голова Комісії Прав Людини при Комітеті Українців Канади д-р Антін Яремович, який теж був головою цієї частини сесії, поінформував про численні інтервенції перед Канадським Урядом у справі звільнення Д. Шумука, як також про успішну інтервенцію перед парляментським Комітетом закордонних справ та оборони, в наслідок якої покликано спеціяльний Підкомітет у справах безпеки і співпраці в Европі.

На пополудневій сесії в суботу обговорено підготовку до Мадридської конференції й вирішено, що діяльність українців у Мадриді координуватиме Комісія Прав Людини СКВУ в співпраці з Закордонним Представництвом Української Гельсінкської Групи. Представники комітетів рішили для взаємної інформації обмінятися матеріялами, які приготовляють на конференцію, а також вислати інформаційні матеріяли до світової преси та поробити інші підготовчі заходи. Всі рішення учасників сесії були схвалені Секретаріятом СКВУ.

Сесія Комісії Прав Людини завершилася в суботу ввечорі панелем, на якому були присутні теж численні учасники Пленарної Сесії. Модератором панелю був сен. Павло Юзик. На програмі були чотири доповіді: Надія Світлична — „Національні проблеми і Українська Гельсінкська Група"; Святослав Караванський — „Конкретні заходи для підтримки правозахисного руху в Україні"; д-р Ніна Строката-Караванська — „Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи в 1980 р."; та проф. Богдан Боцюрків — „Переслідування релігії в Україні". Після доповідей відбулася жвава дискусія.

Непроминаюча слава...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

перебували в Молодькові — чи то під час Різдвяних і Великодніх Свят, чи під час літніх вакацій. У них не було часу на відпочинок, а тільки запопадлива праця над пробудженням села із темряви до освіти, до національної свідомости. Проф. О. Бойцун постійно, щонеділі, співав у церкві „Апостола" і „Вірую", а після Богослуження йшов поміж селян, говорив з ними, читав їм газети — ніс просвіту пробуджував почування патріотизму, любови до свого народу. Його дочка Орися, чи тоді, коли ще була студентка, чи пізніше, коли стала учителькою в гімназії, горнулася як і її батько, до села. Вона допомагала їм вивчати ролі в аматорських гуртках, а також сама відігравала головні ролі у різних п'єсах. Сьогодні, Орися, вдова по колишньому відомому пластунові Романові Скочдsecurityполеві, живе у стейті Коннектикат, ЗСА. У подружжя Ріпецьких було двоє дітей; їхній син Нестор, відомий журналіст, письменник і активіст в українській громаді, помер у Канаді. А їхня дочка Яруся, вдова по інж. Яцушкові, живе сьогодні зі своїм батьком у стейті Ню Джерзі.

І саме завдяки нікому іншому, а родині Садовських, а в цьому і проф. О. Бойцунові, Молодьків, з-поміж сіл Надвірнянщини, став першим і щодо освіти і національної свідомости. Навпроти віковічного дуба, по другому боці гостинця, виросла велика двоповерхова будівля — „Читальня Просвіти". З цього приводу дуже лютились поляки, бо ця будівля, їм на зло, заслонила пам'ятник „Леґіоністів" — і в наслідок того, ці, які проходили, чи проїздили гостинцем не могли бачити того... „чуда". У цьому будинку також влаштовано велику бібліотеку, книжки якої ніколи не лежали призабуті на полицях, як рівнож кооперативу і молочарню.

За зразком Молодькова пішли й інші села. І „Читальні Просвіти" виростали в них, наче гриби по дощі. І подумати тільки, що в розгорненні цього духового багатства тамошнього селянства причинився ніхто інший, а саме рід Садовських.

Професорові Олексі Бойцунові я завдячую дуже багато: це він мені — селянський дитині — подав руку і допоміг знівелювати прогалину, яка відмежовувала вбоге село Молодьків від великого міста Станиславова. Це він допоміг мені дістатися в мури станиславівської гімназії, це він допоміг мені здобути знання, а в цьому й написати цей мій спогад. Бажанням бо професора було бачити ввесь український народ — духово сильним, національно свідомим і збагаченим глибоким знанням.

І хоча проф. Олекси Бойцуна сьогодні вже немає у живих, я хотів би, щоб з пливом часу пам'ять про нього не померкла, а навпаки, щоб зберігалася з-роду — в рід, щоб він запам'ятався у грядучих поколіннях, як український патріот, а надусе як любитель українського селянства, для якого в нього було велике зрозуміння і пошана.

Делеґація СФУЖО...

(Закінчення зі стор. 1)

спонукою, що підказує брати їм участь у таких конференціях, — в дальшому інформували делеґатки, — це можливість виступу в обороні жінки в Україні. Бож совєтська делеґація, яка буде її „репрезентувати", представить її життя і змагання у фальшивому світлі. Отже, делеґація СФУЖО мусить використати кожну нагоду, щоб з'ясувати колоніяльний статус України і становище жінки-українки в ньому, бож відомо, що в Україні українське жіноцтво не має права свобідно організуватись, і тим самим не має можливости свобідного слова.

На питання в який спосіб діятиме делеґація та який буде її статус і підстава дії, делеґатки СФУЖО відповіли, що Світова Жіноча Конференція діятиме в двох площинах. Перша — це властива Конференція ОН, на якій радитимуть представники держав, членів ОН. Друга — це Форум, трибуна, зорганізована Не-Урядовими Організаціями, які є акредитовані при ОН, отже, це споріднені спонзори. У першому з них делеґація СФУЖО не матиме права виступу, зате в другому — делеґація уже зголошена, і водночас там матимуть свою плятформу виступу різні жіночі групи, які зможуть висловлюватися на будь-які можливі теми. Всі десять днів Форуму будуть виповнені панелями, дискусійними групами тощо. Це матиме свою вагу тому, що воно проходитиме в середовищі, в якому свобідний обмін думок творить опінію, а це важливе не тільки для українців, але й для Об'єднаних Націй.

На питання, хто становитиме делеґацію на конференції, присутні поінформували, що делеґацію СФУЖО очолюватиме Олена Процюк, а до її проводу ввійшли такі представниці складових організацій (в поазбучному порядку): д-р Марія Квітковська (ЗСА), мгр Дора Рак (ЗСА), Іванна Рожанковська (ЗСА), Ірина Спєх (Німеччина), Дарія Степаняк (ЗСА), Любослава Шандра (ЗСА), Марія Шкамбара (Канада) та Ольга Штайнер (Німеччина). У складі делеґації ще діятимуть такі особи: Ольга Вітошинська (Франція), Іванна Дишкант (Англія), Ольга Заверуха (Канада), Лариса Лозинська (ЗСА), Віра Ковальчук (Німеччина), Людмила Кульчицька (Франція), Мотря Кушнір (ЗСА), Марія Митрович (Франція), Наталя Пазуняк (ЗСА), Марія Скрипець і Марія Ткачук (Англія). В делеґації є також д-р Ніна Строката-Караванська, політв'язень і член Українскої Гельсінкської групи, яка погодилася включитися у делеґацію СФУЖО. Вона, як свідок переслідувань української жінки й родини, зможе віддати неоцінені прислуги в акції оборони України — при кінці своїх відвідин заявили делеґатки СФУЖО.

Під час розмови з редакторами замітний був ентузіязм делеґаток і їхнє бажання якнайкраще використати плятформу конференції у Копенгагені в обороні поневоленого статусу жінки в Україні

При кінці відвідин Екзекутива УНСоюзу подарувала делеґації СФУЖО два томи англомовної енциклопедії на виставку книжок про Україну в Копенгагені, що її там влаштує під час конференції українська делеґація.

З ОБСЕРВАЦІЙНИХ ПУНКТІВ У ТАЇЛЯНДІ, ДЕ в останньому часі пожвавлено діяльність, — доносять про зміцнення бойових акцій між в'єтнамськими військами і партизанами Камбоджі. В'єтнамські війська почали новий наступ проти партизан, але вже на самому початку зустріли твердий опір. Не зважаючи на широке використання артилерії й танків, в'єтнамцям покищо не вдалося здобути потрібних для дальших операцій позицій.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Фрагменти із змагань.

ПОНАД 250 УЧАСНИКІВ ЗМАГАЛИСЯ В IX УКРАЇНСЬКИХ СПОРТОВИХ ІГРИЩАХ

Елленвіл, Н. И. (О. Т.). — Заходом Української Спортової Централі Америки і Канади-Схід в суботу і неділю 28-29 червня ц. р., тут, на спортових площах оселі СУМ відбулися Дев'яті Українські Спортові Ігрища Молоді (УСІМ), в яких взяло участь понад 250 спортовок і спортовців. Цьогорічні спортові ігрища проходили під старим гаслом — „У здоровому тілі — здорова душа" і були присвячені 25-річчю УСЦАК.

Згідно з святочним наказом ігрищ їх мета — плекати фізичне виховання серед української молоді, спряти зближенню української молоді та різних організацій, змагатися за найкращі осяги для добра українського народу. В часі Ігрищ відмічено річницю смерти бл. п. Адріяна Лапичака, члена Проводу УСЦАК-Схід, незабутнього спортовця, спортового інструктора, спортового діяча та приятеля української спортової молоді.

Програма Ігрищ почалася в суботу вранці реєстрацією і розміщенням учасників, а дальше — організованим походом на площу, де перед приготованим наметом Проводу відбулось урочисте відкриття: піднесення прапорів, запалення вічного вогню, відспівання українського національного гимну і молитви „Боже Великий". Церемонію відкриття вправно вели: Ярослав Петрик, технічно - організаційний референт проводу Ігрищ, і голова Мирон Стебельський.

Святочний наказ відчитав Омелян Твардовський, правила і календарець змагань подали Северин Палидович — провідник змагань і Ігор Сохан — головний суддя Ігрищ. Крім згаданих в Проводі Ігрищ працювали: Ярослав Козак — заступник голови, Ю. Гірняк, Дмитро Бобеляк — секретар, Олександер Напора — фінансовий референт, Роман Глушко — провідник копаного м'яча, Ю. Бук — провідник відбиванкового турніру, Орест Мартинович і Олег Колодій — провідники легкої атлетики, В. Костик — господарський референт. Ряд осіб виконували обов'язки суддів. До верифікаційної комісії входили: Євген Гановський, Роман Савчак, Мирослав Шміґель і Юрій Храневич.

Згідно з програмою змагань у суботу проходили гри: відбиванкового турніру жіночих і чоловічих дружин, юначок і юнаків, легкої атлетики і одні змагання копаного м'яча. В неділю вранці після Богослужень продовжувалися гри в усіх згаданих ділянках і закінчилися по полудні фіналами.

Врочисто пройшла церемонія закриття Ігрищ і вручення нагород переможцям, що їх уфундували українські кредитові кооперативи „Самопоміч": Ню Йорк, Пассейк, Нюарк - Ірвінгтон,- Джерзі Сити, Філядельфія, Кооператива СУМ — Йонкерс, Українська Кредитова Кооператива Бавнд Брук, Координаційна Рада УККА Стейту Ню Джерзі, Централя УККА, СУК „Провидіння" і УСК Ню Йорк.

Вислідн легко-атлетичних змагань

Юначки 11-14 років, біг 60 метрів: 1. Х. Гивель (Пласт, Нюарк) 8.6; 2. Х. Глушко (СУМ, Йонкерс) 8.8; 3. В. Климко (СУМ, Йонкерс) 9.0.

Скок у довжінь:
1.В. Климко (СУМ, Йонкерс) 12.15; 2. Х. Глушко (СУМ, И.) 11.80; 3. О. Уздийчук (СУМ, И.) 11.40.

Скок у височінь:
1. Л. Остап'як (Пассейк) 3.8; 2. І. Наугольник (СУМ, Олбані) 3.6; 3. Л. Лисняк (Пласт, Н. И.) 3.4.

Стусан кулею:
1. Л. Микитин (СУМ, Н. И.) 24"; 2. В. Климко 22"4; 3. О. Зайчок (СУМ, И.) 21"2.

4 х 60 метрів:
Г. Демчар, Д. Наугольник, І. Наугольник, С. Урбан (СУМ, Олбані) 42.0.

Юнаки 11-14 років:
60 м. — 1. Т. Боднар (СУМ, И.) 8.4; 2. Б. Івашко (Ч. Січ) 8.5; 3. Р. Понось (Ч. Січ) 9.2.

Скок у довжінь:
1. Б. Івашко — 14.75"; 2. Т. Боднар — 13.65"; 3. С. Урбан — 12.50".

Скок у височінь:
1. Б. Івашко — 4.4"; 2. Т. Боднар — 3.10"; 3. С. Загнійний (СУМ, Н. И.) 3.6"

Стусан кулею:
1. Б. Івашко — 28.60"; Т. Боднар — 28.30"; 3. Р. Гарасимяк (СУМ, Олбані) 25.50".

4 х 60 метрів:
Х. Боднар, П. Плісам, С. Загнійний, Т. Боднар (СУМ, Н. И.) 39.7; 2. С. Урбан, М. Савків, Р. Гарасимяк, Р. Пониш (СУМ, Олбані) 40.8.

Юначки 15-18 років
100 м. — 1. О. Цьолко (Пласт, Олбані) 14.7; 2. Л. Мак (Пласт, Нюарк) 15.1; 3. Х. Гивель (Пласт, Н.) 15.5.

400 м. — 1. У. Лисняк (Пласт, Н.И.) 1.19.0; 2. С. Урбан (СУМ, Олбані) 1.19.4; 3. Н. Закамарок (СУМ, И.) 1.23.6.

Скок у довжінь:
1. У. Лисняк — 13"3; 2. Х. Павлів (СУМ, Йонкерс) 12"7 ½; 3. І. Гивель (Пласт, Нюарк) 12"6 ½.

Скок у височінь:
1. О. Цьолко — 4"; 2. У. Лисняк — 3"10; 3. Л. Олійник (Пласт, Нюарк) 3"8.

Стусан кулею:
1. У. Лисняк — 27.60"; 2. П. Федун (Пласт, Пассейк) 26.15"; 3. Х. Буняк (Пласт, Нюарк) 25.20".

Фрагменти зі змагань.

4 х 60 метрів:
1. Н. Закамарок, Х. Павлів, Л. Луцишин, Х. Гивель (СУМ, Ірвінгтон) 39.7.

Юнаки 15-18 років:
100 м. — 1. М. Кряк (Ч. Січ) 12.1; 2. І. Лещук (СУМ, Н. И.) 12.2; 3. Ю. Тимків (Ч. Січ) 12.3.
400 м. — 1. М. Кряк — 60.0; 2. І. Лещук — 60.6; 3. Ю. Тимків — 60.8.
800 м. — 1. М. Кряк — 2.58.7; 2. Ю. Тимків — 2.59.8; 3. О. Темницький (Пласт, Чорноморці) — 3.08.5.
1500 м. — 1. І. Лещук — 5.32.4; 2. М. Кряк — 5.55.8; 3. Ю. Тимків — 5.57.3.

Скок у довжінь:
1. В. Ковар (Пласт, Чорн.) 17.85"; 2. Ю. Тимків — 17.10"; 3. Б. Іваськів (Пласт, Чорн.) 16.10".

Скок у височінь:
1. І. Лещук — 4.10"; 2. Б. Іваськів — 4.9"; 3. М. Кряк — 4.7".

Стусан кулею:
1. А. Панченко (Пласт, Пассейк) — 40.20"; 2. Б. Іваськів — 36.75"; 3. В. Ковар — 24.40".

Мет диском:
1. А. Панченко — 88.2"; 2. В. Ковар — 71.6"; 3. Ю. Тимків — 60.2".

П'ятизмаг:
1. Ю. Тимків — 1433; 2. М. Кряк — 1417; 3. І. Лещук — 1191.

Чотиризмаг юначки:
1. У. Лисняк — 509; 2. Х. Буняк — 295.

Загальне точкування дружин

Юначки:

1. Пласт — 56 точок
2. СУМ — 52 точки

Юнаки:

1. УСВТ „Чорноморська Січ" — 56 точок
2. СУМ (разом—43 точки
3. Пласт (раз.)—37 точок

Обидві нагороди для дружин юначок і юнаків, що зайняли перші місця в загальному точкуванні легко - атлетичних змагань, уфундував Ярослав Рубель у пам'ять інж. Мирослава Гаврилюка - Цюка, члена КЛК Львів і Пласту, рекордсмена на 800 і 1500 метрів, який загинув без вісті 40 років тому, арештований російськими окупантами за приналежність до ОУН.

ВІДБИВАНКОВІ ПЕРШОСТІ ІГРИЩ І УСЦАК-СХІД

Як і в минулому році, в рамцях Ігрищ відбувся турнір в усіх чотирьох групах: жіночій — три дружини, чоловічій — сім дружин, юначок — десять і юнаків три дружини. В кожній групі вповні домінували першунки УСЦАК, дружина УСВТ „Ч. Січ", яка без більших зусиль здобула нагороду Ігрищ і великий перехідний трофей, уфундований УСВТ „Ч. Січ" у пам'ять померлого в минулому році визначного члена Т-ва, довголітнього провідника жіночої дружини „Ч. Січі" бл. п. Адріяна Лапичака. Срібну нагороду здобула дружина УСО „Тризуб" Філядельфія.

Кінцевий показник табелі жіночої групи:

1. УСВТ „Ч. Січ" Нюарк — 4:0 т.
2. УСО „Тризуб" Філядельфія — 2:2 т.
3. УСК Ню Йорк — 0:4 т.

В групі чоловіків після гор круговою системою до півфіналів дійшли:

УСВТ „Ч. Січ" — СУМ Гартфорд, Чорноморці (Пласт) — УСО „Тризуб", з яких переможцями вийшли віцечемпіони УСЦАК „Ч. Січ" і відбиванкарі філядельфійського „Тризуба". У фіналі „Січовики" перемогли „Тризуб" вислідом 15:5, 16:14.

Верхня чвірка дружин групи чоловіків:

1. УСВТ „Ч. Січ" Нюарк,
2. УСО „Тризуб" Філядельфія,
3. Пласт „Чорноморці",
4. СУМ Гартфорд.

Кінцеві показники табелі гор юнацьких дружин — юначки чолова трійка:

1. СУМ, Йонкерс,
2. СУМ Пассейк,
3. СУМ, Гартфорд.

Юнаки:
1. СУМ, Ню Йорк,
2. Пласт, Чорноморці,
3. СУМ, Пассейк.

Нагороди найкращих змагунів турніру здобули: І. Паславська, жінки (Ч. Січ); М. Паславський, чоловіки (Ч. Січ); І. Біланич, юначки (СУМ, Йонкерс); І. Лещук, юнаке (СУМ, Ню Йорк). В турнірі копаного м'яча із зголошених чотирьох дружин взяло участь три: юнаки СУМ, Йонкерс; УАСТ Рочестер і УСВТ „Ч. Січ". Згідно з вислідами змагань спільне перше місце здобули нова надійна юнацька дружина УАСТ Рочестер і СУМ Йонкерс, нагороду другого місця вручено юнацькій дружині „Ч. Січі".

Після офіційного закриття Ігрищ у бічній залі Світлиці управа оселі СУМ влаштувала щире прийняття для Проводу та гостей, в часі якого відбулася виміна думок про цю відбуту велику спортову імпрезу.

Голова УСЦАК - Схід М. Стебельський відмітив щиру і гармонійну співпрацю ряду організацій, що беруть участь у цих Ігрищах, і особливо вирозумілу і прихильну поставу Головної управи СУМ на чолі з Я. Шміґелем. Присутній голова УСЦАК Роман Куціль поінформував зібраних про Вільну Олімпіяду поневолених народів, що відбудеться вже в наступному тижні в Торонто, Канада, та про пляни ювілейних святкувань УСЦАК. В своєму короткому слові від господарів Я. Шміґель закликав зібраних продовжувати плекати й поширювати спорт та продовжувати серед української молоді влаштовувати ці Українські Спортові Ігрища Молоді.

Подібні думки висловив у своєму виступі чоловий діяч Пласту — Ігор Сохан.

Прикінцеву точку Ігрищ вів визначний діяч СУМ і УСЦАК - Схід Ярослав Петрик.

В Гантері закінчився вишкіл пластунок

Гантер, Н.Й. (О.К.). — В суботу, 5-го липня ц.р., тут закінчився вже десятий з черги міжкрайоий вишкіл інструкторок таборів пластунок-юначок п.н. „Школа Булавних".

Учасниці і провід вишколу в числі 21 із різних стейтів ЗСА та із Канади таборували як завжди на посілості Т. Кулика. Комендантою вишколу була головна булавна юначок пл.сен. Дора Горбачевська, а її до помочі стояли пл. сен. Ольга Кузьмович і старші пластунки: А.Бук, О. Ганушевська, О.Гнатківська, М.Кузьмович, Х.Маців. Табір відвідали: заступник голови Головної Пластової Булави для виховних справ пл. сен. Микола Ставничий і крайова комендантка пластунок в ЗСА пл.сен. Ірина Куровицька.

Напередодні Свята Незалежности пластунки влаштували традиційну купальську ватру із хороводами та співами при співучасті членів „Лісової Школи", міжкрайового вишколу інструкторів таборів пластунів-юнаків, який відбувався в тому самому часі в поблизькому Лексінгтоні. На купальську ватру прибули також численно українські мешканці Гантеру.

Після закінчення вишколу більшість пластунок роз'їхалося до пластових таборів, які саме розпочалися в дні 5-го липня на усіх пластових оселях в ЗСА.

НАЙБІЛЬША АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ Дженерал Моторс заповіла, що вона плянує випродукувати в 1985 році автомобіль, який зуживатиме тільки один ґальон бензини на 31 милю. Досі федеральний уряд вимагав тільки 27,5 миль на один ґальон. Як загально думають, така заява речників цієї компанії викличе деякі контроверсії, бо до цієї пропозиції будуть мусіли достосуватись також інші автомобільні концерни, зокрема Форд, Крайслер і Амерікан Моторс. Запитані у цій справі представники Форда і Крайслера відповіли, що їхні компанії пристосуються до загальних вимог, але вони відмовились від подання подробиць.

ПЕРЕДАЧА ГАЗЕТИ „КОЛЮМБУС ДИСПЕЧ" НА заінстальовані в домах компьюторські екрани започаткувала нову електронічну добу у друкуванні газет. Покищо це дуже коштовний процес і знаходиться він у стадії дослідів. „Колюмбус Диспеч" не перейшов повністю на електронічне видавання, але тільки частину накладу розповсюджує тим способом. До методи компьюторських видань приготовляються й інші газети, між ними „Ню Йорк Таймс", „Лос Анджелес Таймс", „Вашінгтон Пост" й інші. Відоме біржеве інформаційне агентство Дов Джовнс вже від кількох років обслуговує понад 11,000 клієнтів, здебільша великих фірм, послуговуючися компюторами для передавання біржевих вісток.

